

Arrest

nr. 130 287 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De heer RE, verklaarde voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt in het huwelijk te willen treden met verzoekster.

Daarop startte de ambtenaar *d.d.* 9 december 2010 een onderzoek naar het voorgenomen huwelijk.

Verzoekster diende op 3 september 2010 te Bujumbura een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type B).

De afgifte van het visum werd *d.d.* 13 oktober 2010 geweigerd.

Verzoekster trad *d.d.* 26 februari 2011 in Burundi in het huwelijk met mijnheer RE, die de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

Verzoekster diende *d.d.* 17 maart 2011 te Bujumbura een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) op grond van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), met het oog op gezinshereniging.

Verzoekster werd *d.d.* 14 april 2011 ondervraagd door de Belgische ambassade te Bujumbura aangaande een mogelijk schijnhuwelijk.

De afgifte van het visum werd *d.d.* 4 augustus 2011 geweigerd, nu het bestuur het huwelijk weigerde te erkennen.

Hiertegen diende verzoekster een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Verzoekster diende *d.d.* 30 januari 2012 te Bujumbura nogmaals een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) op grond van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, met het oog op gezinshereniging.

De afgifte van het visum werd *d.d.* 27 april 2012 geweigerd.

Bij schrijven van 7 mei 2012 vroeg verzoekster die beslissing te herzien.

Het bestuur weigerde *d.d.* 4 juni 2012 de beslissing te herzien.

Verzoekster diende een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing.

Verzoekster kwam *d.d.* 4 juni 2013 aan in België in het bezit van een paspoort.

Verzoekster diende *d.d.* 4 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote.

Het bestuur weigerde *d.d.* 3 maart 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.09.2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest ACV-Hasselt waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juni -augustus 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

- loonfiches voor de maanden oktober-december 2013 waaruit blijkt dat hij in de periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van € 962,19

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel de referentiepersoon als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel de referentiepersoon als betrokkene het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

3. Onderzoek van het beroep

In haar synthesememorie voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt dat verweerder betwist dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn in hoofde van de referentiepersoon. Verweerder betwist dat de bedragen vermeld op de loonfiches nettobedragen zijn. Het zouden brutobedragen zijn en het nettoloon zou zich beneden het barema bevinden. Verzoekster stelt dat de loonfiches mogelijks onduidelijk zijn opgesteld en dat de werkgever mogelijks niet geheel te goeder trouw is geweest. Zij vervolgt dat ze contact heeft opgenomen met de vakbond en dat een gerechtelijke procedure tegen de werkgever met betrekking tot het loon zal worden ingesteld. Hoe dan ook meent verzoekster dat de ontvangen bedragen wel degelijk boven het wettelijk barema uitkomen. Ten bewijze voegt verzoekster bankuittreksels toe met betrekking tot het ontvangen loon van de referentiepersoon. Ze stipt aan dat uit deze uittreksels blijkt dat de bedragen die werden ontvangen nettobedragen zijn. Verder verduidelijkt ze dat de afhouding van het loon bedragen betreft die zich in de kassa van de taxi hebben bevonden en die de referentiepersoon ontving en bij het loon werden verrekend. Aldus meent verzoekster dat verweerder er onterecht van uitgaat dat de bedragen vermeld op de loonfiches brutobedragen zijn. In het geval van onduidelijkheid had verweerder bijkomende inlichtingen dienen in te winnen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verweerder betwist, zoals verzoekster terecht voorhoudt, dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verweerder stelt dat de armoedegrens voor

een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt en dat het inkomen van de referentiepersoon reeds onder deze grens ligt en aldus veel te laag is om een minimum aan waardigheid te garanderen voor zichzelf, als voor verzoekster en dat ze aldus het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 4 september 2013 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart in functie van haar echtgenoot.

Aan verzoekster werd verzocht om ten laatste op 4 december 2013 o.a. loonfiches voor te leggen van haar echtgenoot evenals een (arbeids)contract.

Ten bewijze van de bestaansmiddelen waarover haar echtgenoot beschikt, legde verzoekster volgende stukken op 1 oktober 2013 neer: een bewijs van werkloosheidsuitkering aan haar echtgenoot ten bedrage van 1069,75 euro voor juni 2013 en ten bedrage van 1155,33 euro voor juli 2013 en augustus 2013.

Op 22 januari 2014 legde verzoekster nog bijkomende stukken neer ten bewijze van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, met name loonfiches met name ten bedrage van 795, 15 euro netto voor de maand november 2013, ten bedrage van 1489,91 euro netto voor de maand december 2013 en ten bedrage van 901,53 euro netto voor de maand januari 2014.

Waar verzoekster stelt dat de loonfiches niet duidelijk zouden zijn, kan zulks niet afgeleid worden uit de voorgelegde loonfiches die zowel het brutobedrag als het nettobedrag vermelden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om zich te baseren op de nettobedragen die op deze loonfiches vermeld staan. De Raad ziet dan ook niet in waarom verweerder bijkomende inlichtingen had dienen op te vragen. Tevens heeft verzoekster bij het neerleggen van deze loonfiches evenmin bemerkingen geformuleerd aangaande de vermelde bedragen op deze loonfiches. Zo verzoekster nu meent dat de vermelde bedragen op de loonfiches niet correct zijn, dan kan zij inderdaad een procedure starten tegen de werkgever. Echter was dit niet aan de orde op het ogenblik van de beoordeling en diende het bestuur er van uit te gaan dat de bedragen die vermeld worden op deze loonfiches correcte bedragen zijn.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon enkel in de maand december 2013 boven het wettelijk barema zat. De daaropvolgende maand lag het bedrag alweer onder de 1000 euro. Gelet op het gegeven dat inzake de berekening van voor bijkomende gezinsleden de factor 0.5 wordt gebruikt voor elke bijkomende volwassene en de risicoarmoedegrens in toepassend geval 1500 euro netto per maand bedraagt en het gegeven dat slechts uit één loonfiche blijkt dat de referentiepersoon boven het bedrag uitkwam van duizend euro doch onder de 1500 euro, is de Raad van oordeel dat de beoordeling van verweerder dat de bestaansmiddelen niet toereikend zijn, niet kennelijk onredelijk is.

In zoverre verzoekster thans bij haar verzoekschrift nieuwe stukken voorlegt ten bewijze van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot, dient te worden aangestipt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van de gegevens die aan het bestuur bekend waren op het ogenblik van de beoordeling. Aangezien deze stukken toen niet voorlagen, kan het verweerder niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en kunnen deze nieuwe stukken niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zo verzoekster van oordeel is dat deze stukken tot een andere beoordeling kunnen leiden door het bestuur, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Met haar betoog maakt verzoekster noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar synthesememorie voert verzoekster in een tweede middel de schending aan van de Richtlijn 2003/86/EG.

Verzoekster stelt dat het essentieel is dat lidstaten die gebruik maken van 'inkomensschalen' twee regels volgen. Ten eerste, moet het vereiste inkomensniveau proportioneel zijn en dit is bijzonder het geval bij gezinnen met veel kinderen. Ten tweede, moeten de lidstaten verzekeren dat het inkomensbedrag wordt gebruikt als een referentie en niet als een drempel waaronder een aanvraag voor gezinshereniging automatisch wordt afgewezen. Zij verwijst hierbij naar de zaal Chakroun.

Verzoekster stipt aan dat volgens de Belgische regels de stabiele en toereikende inkomsten minstens gelijk dienen te zijn aan 120% van het leefloon en niet mogen berusten op sociale bijstandsuitkeringen. Zo wordt verduidelijkt dat de bestaansmiddelen waarover de vreemdeling moet beschikken ten minste gelijk moet zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verzoekster is van oordeel dat deze voorwaarde strenger is dan de Europese norm die stipuleert dat de gezinshereniger moet beschikken over een stabiel en regelmatig inkomen dat volstaat om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken staat. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing in strijd is met het Europees recht en aldus een schending van het wettigheidsbeginsel inhoudt. Voorts stelt verzoekster dat de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de inkomsten van de referentiepersoon beneden de 1000 euro ligt, hetgeen de armoedegrens is voor een alleenstaande in België.

In zoverre verzoekster zich rechtstreeks wenst te beroepen op de Richtlijn 2003/86/EG dient de Raad op te merken dat het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld heeft dat *“de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten”* (HvJ 15 november 2011, C-256/11). Het staat niet ter discussie dat verzoekster een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden, indiene in functie van een Belg. Zij kan, bij gebreke aan een “intracommunautair aspect” in beginsel dan ook niet dienstig verwijzen naar het Unierecht. Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, *in casu* de Belgische referentiepersoon van verzoekster, “het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten” dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C-434/09). In voorliggende zaak wordt door verzoekster niet aangetoond dat de toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet tot gevolg heeft dat haar Belgische referentiepersoon niet zou kunnen genieten van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten en evenmin blijkt dat de toepassing van voormelde wetsbepaling tot gevolg heeft dat de uitoefening van zijn recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. In dit verband moet erop gewezen worden dat “het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, [...] bijgevolg op zich niet [volstaat] om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend” (HvJ 15 november 2011, C- 256/11).

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door middel van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoekster zich hoe dan ook niet meer kan beroepen op de voormelde richtlijn.

In zoverre de kritiek van verzoekster betrekking heeft op de voorwaarden die artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt op het vlak van vereiste bestaansmiddelen, kan worden verwezen naar het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof.

Uit dit arrest blijkt dat de wetgever door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, een referentiebedrag heeft willen vaststellen. In deze kan verzoekster aldus worden gevolgd. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

Het Hof vervolgt dat het de wetgever niet kan worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoonde, omdat geen einde kan

worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden in de loop van de tijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.

De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.

Gelet op het voorgaande heeft het Grondwettelijk Hof vastgesteld dat het verschil in behandeling, op het vlak van de bestaansmiddelen, tussen de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en zijn familieleden, en de andere burgers van de Unie en hun familieleden geen onevenredige gevolgen heeft en werd artikel 40ter van de vreemdelingenwet op dit punt niet vernietigd. Verzoeksters betoog waarbij zij zich beperkt tot een theoretisch betoog aangaande de onregelmatigheid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zonder verder concrete gegevens aan te reiken, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster enkel nog aanstipt dat het bedrag van de referentiepersoon wel degelijk boven het opgelegde barema ligt, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU